

Ἀργύρης Χιόνης

Τέρατα

α'

Τα κόκαλά μας είναι κάτω
Πίφερα φλάουτα φλογέρες που ένας
Κακός Θεός τὰ 'φραξε με μεδούλι
Τὰ 'θαψε κάτω από στρώματα πολλά
Σάρκας και λίπους κι είναι
Μια θλίψη τώρα τ' άκουσμα των ήχων
Που βγαίνουν απ' τα πλαδαρά κορμιά μας
Μια θλίψη ανυπόφορη όταν ξέρεις
Πώς μέσα μας βαθιά υπάρχει τόση
Πνιγμένη μουσική

β'

Βλέφαρά δεν έχουνε τα μάτια μας
Κοιτάμε κοιτάμε αδιάκοπα κοιτάμε
Ακόμα κι όταν τίποτα δε βλέπουμε

Ἦχο δεν έχουν τα λαρύγγια μας
Μιλάμε αδιάκοπα τα χείλια μας κουνάμε
Λαλιά καμιά δε βγαίνει απ' το στόμα μας

Είμαστε ψάρια δίποδα σε τούτο τον επίγειο βυθό

γ'

Μονάχα ένα κελύφι διαχωρίζει
Το μέσα μας κενό από το έξω
Ἐνα διάφανο κελύφι μια μεμβράνη

Για να μας ξεχωρίσεις πρέπει
Το μάτι σου πολύ ασκημένο νά 'ναι

ε'

Είμαστε καραμέλες
Πάνω στην αιωνιότητας τη γλώσσα
Λειώνουμε και τελειώνουμε
Μέσα στο σκοτεινό της καταπιώνα

στ'

Είμαστε σαν το γρασίδι των δημόσιων κήπων
Κάθε τόσο μας κουρεύουν σύρριζα τη σκέψη
Χάριν συμμετρίας

ζ'

Αν τα μαλλιά δεν παίρναν δύναμη
Απ' το κορμί μας μα του διναν
θά 'τανε ρίζες κι εμείς θά 'μασταν
Δέντρα αντεστραμμένα
Θά 'μασταν κάτι

Τώρα δεν είμαστε' άλλο από μια θέληση
Νά 'μαστε κάτι

ι'

Μέσα στο έγκλημα νιώθω όπως το ψάρι στο νερό
'Όπως ο αστός μες στο κοστούμι του
Σκοτώνω αδιάκοπα σκοτώνω μόνο και μόνο
Για τη χαρά του σκοτωμού χωρίς αιτία
Χωρίς λογική μίσος εκδίκηση η πείνα
Σφαγές παράλογες όπως της χορτασμένης τίγρης

Τα πτώματα τα παραχώνω βέβαια σε μέρος σίγουρο
Μες στο κεφάλι μες στο στήθος μου ειμ' ένα
Νεκροταφείο κινητό θυμάτων
'Ενας Άδης σκοτεινός την εισοδό μου
Φυλάει ακοίμητο ένα γέλιο-Κέρβερος

ιδ'

'Εχετε ένα σπίτι που περιέχει το σώμα σας
'Εχετε ένα σώμα που περιέχει την ανάγκη για σπίτι
'Εχετε μια ανάγκη για σώμα

'Εχετε έναν κόλο στο σχήμα της πολυθρόνας σας
'Εχετε μια ψυχή στο σχήμα του κόλου σας
Καθόσατε αναπαικτικά στην ψυχή σας

'Εχετε ένα κεφάλι που χωράει στο καπέλο σας
'Εχετε σκέψεις που χωρούν στο κεφάλι σας
'Εχετε μόνο τέτοιες σκέψεις

Είσατε ανυποψίαστοι κι ωραίοι σαν παιδιά
Γνήσια παιδιά ενός Θεού που πλάσατε κάποτε
Κι από τότε σας πλάθει
Κατ' εικόνας και ομοιώσιν σας

Κι είσατε δίκαιοι:

Αγαπάτε μόνον όταν πρέπει
Σκοτώνετε μόνον όταν πρέπει

Εγώ ένας του είδους σας αλλά εκφυλισμένος
'Ενας ανεπίδεκτος δικαιοσύνης
Πάντα σας αγαπώ
Και πάντα σας σκοτώνω

Ν. Χορλιφής